

Slavný soude, rád bych uvedl !

Slavný soude ! Když jsem se v hodinách večerních vracel do svého skromného podnájmu, tak jsem oslovil zde přítomnou slečnu Jůlii. Samozřejmě ve vší to počestnosti a slušnosti. V tom okamžiku jsem opravdu netušil ani zbla, co jsem si to zase vyrobil za šlamperaj.

Ano, na námitku pana obhájce připouštím, že to byla spíše doba noční. Nežli večerní. Rovněž připouštím, jak správně dí tady pan obhájce slečny Jůlie, že do kuropění toho asi příliš nezbývalo. Ba teď když si vzpomínám tak je možné, že v kostele u Svatého Jiljí bilo zrovna na čtvrtou.

Tak tedy. Oslovil jsem slečnu Jůlii a pochválil jí šmrncovní vzhled. No vona byla až skoro vzhledu rajcovního. A tak teda musím připustit, že některé z jejích partií jsem chválil krapet více, než partie ostatní. Vážený soude však musíte sám uznat že slečna Jůlinka je festovního vzhledu a tvarů. Které bych tak samozřejmě ve vší slušnosti – označil jako tvary sošné. Její přednosti nevyhnutelně krácejí v čele její, dozajista skvělé, pověsti. Och áno, velmi se omlouvám vzácný soude.

Nadále se tedy zdržím komentářů o fyzických přednostech slečny Jůlie. I když přiznám, že značně nerad. A s lítostí. Ano prosím, vaše velebnosti soudní. Nyní už opravdu vyličím to, co se stalo v hodinách večerních. Teda vlastně nočních. Teda vlastně a to si připusťme v době téměř ranní.

Slečnu Jůlii se přiznávám jsem už dřívávějš vídával postávati na Uhelným trhu. Kde ráčí patrně svoji ctěnou živnost provozovati. A musím vám slavný soude přiznat, že ten její zjev mě teda vážně provokoval až skorem mě rajcoval. Protože ta její postava . . . aha to se opravdu velice omlouvám, to jsem teda zase neoumyslně odbočil. Tak teda k čemu vlastně došlo v hodinách večerních. Teda vlastně nočních. Ba přímo v hodinách ranních ? Já se k tomu vopravdu už vážně dostávám slavný soude !

Tak jak tam ta slečna Jůlie po chodníku šlapala sem a tam . . . ježiš já vážně nevím co na tomhle ctěného pana obhájce pohoršuje . . . protože ať dělám co dělám vona slečna Jůlie tam opravdu šlapala. A štrádovala si to od jednoho konce vobrubníku k tomu druhému. No tam a zase zpátky jak ta čamrdající káča. A jestli se mohu na tohlentonc téma ještě zmínit, ba i jednu báseň jsem takhle napsal :

„Lehká dáma na ulici podpatky budí všechny spící. Pět kroků tam, pět kroků zpět, co našlapala za těch let !“

Aha, slavný soud mé básně vůbec nezajímají. To mě vážně přijde škoda. Protože já napsal básně ještě dvě . . . proboha pane soudče jaké znevažování a natož pak nactiutrhání ? Copak já mohu za to, že když začnu mluvit tak plácám a plácám ? To jednou takhle v hospodě u Fleků . . . aha to slavný soud také vážně nezajímá. A mám se vrátit tůdle ke slečně Jůlii.

No já bych se vrátil moc rád slavný soude, ale já stojím tady v tý ohrádce a ona slečna Jůlie až tamhle daleko v lavici . . . aha, slavný soud to myslel jaksí obrazně a abstraktně. Teda nevím co to abstraktně je. Ale je slovo zcela jistě úctyhodné. A tak já vám ho chválím vzácný soude . . . no jo. Teda přesně tak jak jste pravil, tak tímhle pochlebováním taky žádný slávy nedojdu. No co, tak jsem to aspoň zkusil.

Jo. Tak teda Julča slavný soude a ctěný pane obhájce. A mohu tady oslovovat slečnu Jůlii jako Julču abychom to krapet zkrátily a jaksi to odsejpalo ? Ano mohu ? No tak to je skvělé. Slibuju . Odteď to jistojistě pofrčí.

Já totiž Julču děsně, ale fakt děsně miluju. A jó, že se mám zdržet dojmů a zaměřit se na věcné fakta. Či snad srdce raněné Amorovým šípem není pravdou nade všechnu světskou pochybnost? No jo no. Tak tedy není. Jak dí zcela jistě správně slavný soud.

Tak co se to v hodinách večerních, či spíše nočních neřku-li ranních tedy odehrálo ? Tak teda Julča tam po chodníku šlá...pchodila tam a sem. A líbezně se na mě usmála. To asi proto, že ještě neklofla žádnýho kunčafta. Joj, zase špatně slavný soude ? Aha zdržet se svých osobních domněnek a popisovat holá fakta. Tak já se teda ctihodnosti budu vážně snažit. Protože přísahám, že blaho soudu je pro mě vším ! Vážně vším !

A tak mě tůdle Julča řekla : „Fešáku !“, a to já vážně fešák jsem. A pak dodala : „Kam se hrnou ?“ No a jak tam tak rajcovně vrtěla boky . . . to opět není věcný fakt ? Ale vona to tam vážně dělala přesně tak já říkám slavný soude ! No dobře tak já se tělesných komentářů tedy už natrvalo zdržím. I když tomu vážně, ale vážně moc nerozumím slavný soude. No a jak tam tak dělala přesně to co vlastně vůbec nedělala, jak mi slavný soud ráčil právě laskavě vysvětlit. Tak to tak ve mně najednou udělalo tak nějak samo od sebe : „Heeeeghhhh !!!“

No a já se tůdle do Julčy zamiloval. Fakt příšerně a děsně ! A pak Julča řekla : “Fešáku, co si takhle skočit ? Štych prostý dvacet Kč, četnictvo a vojsko polovic !“

A tak se to ve mě všechno ausgerecht hned a okamžitě vzbouřilo. Tak jsme na to z fleku vlítli. Hned v průjezdu do dvora. A já jaksi v tom návalu náhlý vášně, když ten nával byl zcela urgentní a tvrdě jsem ho pociťoval hlavně v . . . aha, to slavný soud také nezajímá. A mám se zdržet přílišných podrobností o svém konání.

Tak to já v tom řekl bych až víru vášně zcela zapomněl, či si vlastně vůbec neuvědomil, že těch dvacet Kč jaksi vůbec nevlastním. A tak když bylo po všem, předpokládám že přílišných podrobností se mám opět zdržeti ? I když řeknu vám slavný soude taková jízda . . . tak aha zdržeti. No to se hned tak nezažije.

A jak jsem po tom štychu prostém - četnictvo a vojsko polovic – byl příšerně znaven a jaksi zcela uvolněn. Tady bych se přílišných podrobností zdržel pro změnu já jestli slavný soud dovolí . . . ano slavný soud je velmi laskavý.

Tak potom si pamatuji už jen to, že za mnou Julča běžela jak ta sátorie a krapet běsnila. A mlátila mě střevícem. Převelice tedy křičela a já utíkal co jsem vůbec stačil. Teda povím vám slavný soude - Julča má vážně ránu ! Povolí mi vysoce vážený soud abych jí tu líbeznou ručku co mě tak tuze ztrestala něžně políbil ? Aha nedovolí.

No musím přiznat. Všechna oucta Julčo. Tak byl jsem kapku krvavý. To jak mě mlátila tím střevícem i podpatkem přes kebuli. A co čert nechtěl slavný soude. Hned na prvním nároží jsme jaksi natrefili na policajta. No a jak jsme se z tej země všicky zvedli, začal tuhle pan vrchní strážmistr Alois Klobáska jaksi služebně konati. Ale to vážně nebylo rušení nočního klidu slavný soude ! Tak jak to tady pan vrchní strážmistr při veškerej mojím účtě líčí ! Teda

alespoň co se týče mě. Protože já jen utíkal a valil jak o kejhák ! No a maximálně jsem u toho tak trochu hekal.

Ano, tak já tedy přiznávám. Že jsem jaksi hekal i předtím v tom průjezdu. Ale tam nás nemohl jaksi nikdo slyšet to po prvé. A já tam hekal velmi decentně, skoro až něžně. To po druhé. A jaké veřejné pohoršování ? Já jsem se jen v tom kalupu velmi snažil natáhnout si zpět kalhoty na moji holou řiť ! Ale Julča byla celou tu dobu jaksi těsně za mnou. Což mi znemožňovala tenhle oumysl tak nějak dokonat. A mohu já za to, že jí jaksi bylo vidět i její ctěné moudí ?

Za to já vážně a prosím pěkně nemohu. No a když mě tak hnala středem ulice tím svým střevícem jak husita křížáka cepem, tak jaksi ječela výrazy neslušné ba i přímo sprosté. Ale prosím nerácej se na ní slavný soude hněvati. Ona tak konala dozajista jen z přílišného rozčílení. A zlého oumyslu bych v tom nehledal. Rovněž co si pamatuji ječela na mě : „Ty šmejde impotentní ! Takovej chudák jalovej !“ Ale to já prosím nejsem impotentní ani jalovej. A kdyby jaksi soud dovolil mohu to i věcně dokázat . . . aha tak ne všechny fyzické důkazy je bezpodmínečně nutné předložit při tomto soudním stání.

A tak jsem tak běžel a a hekal. Bohužel ne tak rychle abych neměl Julču jak čerta stále v patách. Ale slavný soude já ji stejně miluju. A tak abych to celý tak ňák shrnul. A dovedl ke zdárnému konci slavný soude. Podle mého líčení je zcela určitě nepochybné, že šlo jaksi jen o řetězec událostí nešťastných. Ba přímo politováníhodných. Ale vono se to seběhlo tak nějak samo a děsně rychle. A já vážně předem neměl sebemenšího špatného nebo nedej bože zlého oumyslu !

Dokonce, když se nad tím tak zamyslím vaše ctihodnosti. Musím vám říct, že jsem vlastně zcela nevinný. Ba co víc já jsem vlastně oběť ! Čím jsem se Bohu zprotivil, že mě takhle cepuje ? Já za to celé vážně jaksi nemůžu. A nemohu uvěřit tomu, že bych za pouhý drobný a bezvýznamný tělesný hřích zde byl hanebně a veřejně souzen. Či snad nedej bože ještě k tomu všemu odsouzen !

A k tomu všemu co jsem zde uvedl doufám, že slavná stolice přihlédne ve svém dozajista spravedlivém rozsudku. A budu zcela jistě osvobozen a propuštěn z lochu. Žádost je to slavný soude věru úpěnlivá. A jeví se tak býti až vroucně prosebnou, ba přímo skromně pokornou.

Slavný soude, já se tímto zavazuju k opravdové kajícínosti. Vaše ctihodnosti, já ten mundúr pana vrchního strážmistra Klobásky nejen že nechám v mandlu vyčistit. Ale pro parádu mu k němu přišiju i nový knoflíček, aby se jeho majestát blýskal jak generál na přehlídce.

A protože jak tu Julču na lavici, co je hned pod ctihodným soudem zase vidím, tak to ve mně opět nevím proč začíná dělat jaksi: „Heeéééghh! “ A tak bych se večer rád stavil tudle za ní. A to malé nedorozumění jí jaksi v tichosti a klidu stejně tak jako tomu bylo ostatně i včerejšího rána – osvětlil a pokorně se kál.

Poněvadž kromě toho že Julču miluju – už mám pro ni i těch dvacet korun !